

อนุสัญญาฉบับที่ 88 อนุสัญญาว่าด้วยการจัดองค์การบริหารจัดการหางาน

ที่ประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ
ซึ่งคณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ ได้จัดให้มีขึ้น ณ นครซานฟรานซิสโก
โดยได้ประชุมกันในสมัยประชุมที่สามสิบเอ็ด เมื่อวันที่ 17 มิถุนายน ค.ศ. 1948 และ
โดยได้ตัดสินใจรับรอง ข้อเสนอบางประการเกี่ยวกับการจัดองค์การบริหารจัดการหางานซึ่งเป็นหัวข้อที่สี่
ของระเบียบวาระการประชุมของสมัยประชุมนั้น และ
โดยได้กำหนดให้ข้อเสนอเหล่านี้อยู่ในรูปอนุสัญญาระหว่างประเทศ
ได้รับรองอนุสัญญาต่อไปนี้ ซึ่งเรียกว่า “อนุสัญญาว่าด้วยการจัดหางาน ค.ศ. 1948” เมื่อวันที่เก้า
ของเดือนกรกฎาคม ของปีหนึ่งพันเก้าร้อยสี่สิบแปดนี้

มาตรา 1

- สมาชิกแต่ละรายขององค์การแรงงานระหว่างประเทศที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้จะต้องมีไว้ หรือ
จัดให้มีไว้ซึ่งบริการจัดหางานโดยให้เปล่าแก่ประชาชน
- หน้าที่ที่สำคัญของบริการจัดหางานต้องพร้อมที่จะให้ความร่วมมือกับองค์การอื่น ๆ ของรัฐ
และเอกชนที่เกี่ยวข้องตาม ความจำเป็น โดยจัดให้มีการจัดตลาดแรงงานซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแผนงานของชาติ
ที่ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อบรรลุและรักษาไว้ซึ่งการทำงานเต็มที่ และการพัฒนา และการใช้ทรัพยากร
ให้เกิดประโยชน์

มาตรา 2

บริการจัดหางานต้องประกอบด้วยระบบของสำนักงานจัดหางานภายใต้การควบคุมดูแลของผู้ทรง
อำนาจของประเทศ

มาตรา 3

- ระบบนี้ต้องประกอบด้วยโครงประสานของสำนักงานท้องถิ่น และสำนักงานส่วนภูมิภาคด้วย
ถ้าเป็นการเหมาะสมในจำนวน ที่เพียงพอเพื่อสนองความต้องการสำหรับแต่ละเขตภูมิศาสตร์ของประเทศ
และเป็นพื้นที่ที่สะดวกแก่นายจ้างและ คนงาน
- การจัดตั้งโครงประสานดังกล่าวนี้ ต้อง
  - ได้รับการพิจารณาทบทวน
  - เมื่อใดก็ตามที่มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญเกิดขึ้นในการกระจายการดำเนินงานทางเศรษฐกิจ
และประชากรวัยทำงาน และ
  - เมื่อใดที่ผู้ทรงอำนาจเห็นว่าต้องมีการพิจารณาทบทวนเพื่อประเมินประสพการณ์
ที่ได้รับระหว่างระยะเวลา การทดลองงาน และ(ข) ได้รับการเปลี่ยนแปลงแก้ไข เมื่อใดก็ตามที่การพิจารณาทบทวนเช่นว่านั้นแสดงว่า จำเป็นต้อง
มีการเปลี่ยนแปลง แก้ไข

มาตรา 4

1. การดำเนินการที่เหมาะสมต้องดำเนินไปโดยผ่านคณะกรรมการที่ปรึกษาเพื่อความร่วมมือกันของผู้แทนของนายจ้าง และคนงานในการจัดองค์กรและการดำเนินงานบริการจ้างงาน และในการพัฒนา นโยบายบริการจัดหางาน
2. การจัดการเหล่านี้ ต้องจัดให้มีคณะกรรมการที่ปรึกษาระดับชาติชั้นชุดหนึ่ง หรือมากกว่านั้น และถ้าจำเป็นต้องจัดให้มีคณะกรรมการระดับภูมิภาคและระดับท้องถิ่นด้วย
3. ผู้แทนของนายจ้าง และคนงานในคณะกรรมการเหล่านี้ ต้องได้รับการแต่งตั้งในจำนวนเท่ากัน ภายหลังจากการปรึกษาหารือกับองค์กรผู้แทนของนายจ้างและคนงานถ้ามี

มาตรา 5

ต้องพัฒนานโยบายทั่วไปของบริการจัดหางานในเรื่องที่เกี่ยวกับการส่งคนงานไปทำงานที่มีอยู่ จะกระทำได้ภายหลังจากการปรึกษาหารือกับผู้แทนของนายจ้างและคนงาน โดยคณะกรรมการที่ปรึกษา ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 4

มาตรา 6

ต้องจัดบริการจัดหางานในรูปแบบที่จะประกันการรับสมัคร และการบรรจุลงตำแหน่งหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อวัตถุประสงค์นี้ต้อง

(ก) ช่วยเหลือคนงานหางานจ้างที่เหมาะสม และช่วยเหลือนายจ้างหาคนงานที่เหมาะสม และโดยเฉพาะยิ่งไปกว่านั้นต้องเป็นไปตามกฎเกณฑ์ที่วางไว้บนพื้นฐานแห่งชาติ

1. ให้จดทะเบียนผู้สมัครหางาน บันทึกคุณสมบัติด้านอาชีพ ประสบการณ์และความประสงค์สัมพัทธ์เพื่อการจัดหางาน ถ้าจำเป็นต้องประเมินสมรรถภาพทางร่างกายและทางอาชีพ และให้ความช่วยเหลือในการแนะนำอาชีพ หรือการฝึก ทางอาชีพหรือการฝึกเพิ่มเติม ตามความเหมาะสม

2. รับข้อมูลที่เที่ยงตรงจากนายจ้างเกี่ยวกับตำแหน่งงานว่างที่นายจ้างแจ้งขอรับบริการ และข้อกำหนดที่ คนงานที่นายจ้างต้องการต้องปฏิบัติตาม

3. แจ้งให้ผู้สมัครหางานทราบถึงงานที่เหมาะสมกับสมรรถภาพทางร่างกาย และทักษะฝีมือที่ตนมี แจ้งให้สำนักงานจัดหางานต่าง ๆ รับทราบถึงผู้สมัครหางาน และตำแหน่งงานว่างสำนักงานจัดหางานหนึ่ง ต่อไปยังอีกสำนักงานหนึ่ง ในกรณีที่สำนักงานแรกไม่สามารถบรรจุผู้สมัครหางานได้เหมาะสม หรือตำแหน่งงานว่างที่มีอยู่ในสำนักงานแห่งแรกไม่เหมาะสม หรือในสภาพแวดล้อมอื่นที่กำหนดให้ต้องทำเช่นนั้น

(ข) ใช้มาตรการที่เหมาะสม เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการเคลื่อนย้ายทางอาชีพ เพื่อปรับปรุงทาน แรงงานให้เข้ากับโอกาสการจ้างงานในอาชีพต่างๆ

1. อำนวยความสะดวกต่อความเคลื่อนไหวทางภูมิศาสตร์ เพื่อช่วยเหลือให้คนงานได้เข้าไปอยู่ในพื้นที่ที่มีโอกาสใน การจ้างงานที่เหมาะสม

2. อำนวยความสะดวกในการโยกย้ายคนงานเป็นการชั่วคราวจากพื้นที่หนึ่งไปอีกพื้นที่หนึ่ง เป็นวิธีที่ใช้เพื่อแก้ไขปัญหาการอุปสงค์ และอุปทานของแรงงานในท้องถิ่นเป็นการชั่วคราว

3. อำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายคนงานจากประเทศหนึ่งไปอีกประเทศหนึ่ง ซึ่งรัฐบาลที่เกี่ยวข้องอาจให้ ความเห็นชอบแล้ว

(ค) เก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลที่มีอย่างครบถ้วนที่สุดเกี่ยวกับสถานการณ์การว่างงาน และวิวัฒนาการที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ทั้งในประเทศโดยรวม และในอุตสาหกรรมต่าง ๆ อาชีพต่าง ๆ และพื้นที่ต่าง ๆ และจัดทำข้อมูลที่มีอยู่ให้อยู่ในระบบเดียวกันและพร้อมที่จะเผยแพร่แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ องค์กรนายจ้าง และคนงานที่เกี่ยวข้อง และสาธารณชนทั่วไป ทั้งนี้ โดยความร่วมมือของรัฐและฝ่ายจัดการ และสหภาพแรงงาน ตามที่เหมาะสมให้ความร่วมมือในการบริหาร การประกันการว่างงาน และการให้ความช่วยเหลือ และในการบริหารมาตรการอื่น ๆ เพื่อการบรรเทาทุกข์คนว่างงาน และ

(จ) ให้ความช่วยเหลือตามที่จำเป็นแก่คณะบุคคลภาครัฐและเอกชนอื่น ๆ ในการวางแผนทางสังคม และเศรษฐกิจที่มุ่ง เพื่อประกันสถานการณ์การจ้างงานที่น่าพอใจ

มาตรา 7

ต้องดำเนินมาตรการ

(ก) เพื่ออำนวยความสะดวกให้มีความเชี่ยวชาญในอาชีพต่าง ๆ และอุตสาหกรรมต่าง ๆ เช่น เกษตรกรรม และสาขาอื่นใดของกิจกรรมที่อาจใช้ความเชี่ยวชาญพิเศษแก่สำนักงานจัดหางานต่าง ๆ

(ข) เพื่อสนองความต้องการอย่างเพียงพอของผู้สมัครหางานประเภทพิเศษต่าง ๆ เช่น คนพิการ

มาตรา 8

ต้องเริ่มและพัฒนาการจัดการเป็นพิเศษสำหรับเด็กขึ้นภายในกรอบงานบริการจัดหางานและการแนะแนวอาชีพ

มาตรา 9

1. เจ้าหน้าที่จัดหางานต้องประกอบด้วยเจ้าหน้าที่รัฐบาลผู้ที่มีสถานะและเงื่อนไขการรับราชการที่เป็นอิสระจากการเปลี่ยนแปลง รัฐบาลและจากอิทธิพลภายนอกที่ไม่ถูกต้อง และมีหลักประกันความมั่นคงในการทำงานตามลักษณะของการให้บริการดังกล่าว ตามความจำเป็นของการบริการ

2. ภายใต้เงื่อนไขของการรับเข้ารับราชการซึ่งกฎหมายหรือระเบียบแห่งชาติอาจกำหนดเจ้าหน้าที่จัดหางานต้องได้รับการคัดเลือกตามหลักคุณสมบัติสำหรับการปฏิบัติหน้าที่เพียงอย่างเดียว

3. ต้องกำหนดวิธีตรวจสอบคุณสมบัติดังกล่าวให้แน่นอนโดยผู้ทรงอำนาจ

4. เจ้าหน้าที่จัดหางานต้องได้รับการฝึกอบรมอย่างเพียงพอสำหรับการปฏิบัติหน้าที่

มาตรา 10

บริการจัดหางานและเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ของรัฐบาลต้องใช้มาตรการที่เป็นไปได้ทั้งหมดในกรณี que เห็นสมควรโดยการร่วมมือกับองค์กรของนายจ้างและของคนงานและคณะบุคคลอื่น ๆ ที่สนใจ เพื่อสนับสนุนให้นายจ้างและคนงานใช้สิ่งอำนวยความสะดวกของบริการจ้างงานอย่างเต็มที่บนพื้นฐานของความสมัครใจ

มาตรา 11

ผู้ทรงอำนาจต้องใช้มาตรการที่จำเป็นเพื่อให้มีความร่วมมือกันอย่างมีประสิทธิภาพระหว่างบริการจัดหางานโดยรัฐและ สำนักงานจัดหางานเอกชนที่ดำเนินงานโดยไม่มุ่งแสวงหากำไร

มาตรา 12

1. ในกรณีของสมาชิกรายที่ดินแดนของตนรวมถึงพื้นที่ที่กว้างขวางที่เนื่องจากมีประชากรเบาบาง หรืออยู่ในระหว่างการพัฒนา พื้นที่ หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่พิจารณาเห็นว่าไม่สามารถบังคับใช้บทบัญญัติของอนุสัญญานี้ได้ หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ อาจยกเว้นเขตพื้นที่นั้นจากการใช้บังคับอนุสัญญาไม่ว่าโดยส่วนรวมหรือโดยมีข้อยกเว้นเกี่ยวกับงานหรืออาชีพเฉพาะ อย่างตามที่เห็นสมควรได้

2. สมาชิกแต่ละรายจะต้องระบุพื้นที่ใดๆ ที่ตนเสนอใช้บทบัญญัติตามมาตราปัจจุบัน และต้องให้เหตุผลในการใช้นั้นในรายงาน ประจำปีฉบับแรกของตนเกี่ยวกับการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ ที่นำเสนอตามมาตรา 22 ของธรรมนูญแห่งองค์การแรงงาน ระหว่างประเทศ มิให้สมาชิกรายใดๆ ขอใช้บทบัญญัติตามมาตราปัจจุบัน หลังจากวันที่ได้เสนอรายงาน ประจำปีฉบับ แรกแล้ว เว้นแต่เขตท้องที่ที่ได้ระบุไว้เท่านั้น

3. สมาชิกแต่ละรายที่ใช้บทบัญญัติตามมาตราต้องแจ้งให้ทราบในรายงานประจำปีฉบับต่อ ๆ ไปถึงเขตพื้นที่ใด ๆ ที่รัฐสมาชิก ได้สละสิทธิในการใช้บทบัญญัติตามมาตราปัจจุบันในรายงานประจำปีฉบับต่อ ๆ มา

มาตรา 13

1. ในส่วนที่เกี่ยวกับดินแดนตามมาตรา 35 ของธรรมนูญองค์การแรงงานระหว่างประเทศที่ได้แก้ไขแล้วโดยตราสารเพื่อการ แก้ไขธรรมนูญองค์การแรงงานระหว่างประเทศ ค.ศ. 1946 นอกเหนือจากดินแดน ที่กล่าวไว้ในวรรค 4 และ 5 ของมาตรา ดังกล่าวซึ่งได้รับการแก้ไขแล้วนั้น แต่ละรัฐสมาชิกซึ่งได้ให้สัตยาบัน อนุสัญญานี้ ภายหลังจากการให้สัตยาบันจะต้องแจ้ง ให้ผู้อำนวยการสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ ทราบในทันทีที่สามารถทำได้ถึงการประกาศรับรองของ

(ก) ดินแดนซึ่งรัฐสมาชิกจะนำบทบัญญัติของอนุสัญญานี้มาใช้บังคับโดยไม่มี การเปลี่ยนแปลงแก้ไขใด ๆ

(ข) ดินแดนซึ่งรัฐสมาชิกจะนำบทบัญญัติของอนุสัญญานี้มาใช้บังคับ มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไข พร้อมทั้งรายละเอียด ของการเปลี่ยนแปลงแก้ไขดังกล่าว

(ค) ดินแดนซึ่งไม่อาจนำอนุสัญญานี้มาใช้บังคับได้ และสาเหตุที่ทำให้นำมาใช้บังคับไม่ได้

(ง) ดินแดนซึ่งรัฐสมาชิกยังตั้งข้อสงวนที่จะตัดสินใจ

2. สถานประกอบการที่กล่าวถึงในข้อ (ก) และ (ข) ของวรรค 1 ของมาตรานี้จะต้องถือเป็นส่วนสำคัญ ประกอบการให้สัตยาบัน และจะมีผลบังคับตามการให้การสัตยาบัน

3. ในการประกาศครั้งต่อไป ในเวลาใดก็ตาม รัฐสมาชิกใดๆ อาจประกาศบอกเลิกข้อสงวนข้อ (ข) (ค) หรือ (ง) ของวรรค 1 ของมาตรานี้ ที่ได้ทำไว้แต่ก่อนทั้งหมดหรือแต่บางส่วนก็ได้

4. ในเวลาใดก็ตาม ซึ่งอนุสัญญากำหนดให้มีการบอกเลิกได้ตามบทบัญญัติมาตรา 16 รัฐสมาชิกนั้น จะแจ้งให้ผู้อำนวยการ ทราบถึงการประกาศเปลี่ยนแปลงข้อความใดๆ ที่ได้ประกาศไว้ก่อน พร้อมทั้งแจ้งให้ทราบถึงสถานการณ์ปัจจุบัน ของดินแดนเช่นว่านั้นเท่าที่จะได้ระบุเจาะจงไว้ด้วย

มาตรา 14

1. ในกรณีที่สาระสำคัญของอนุสัญญานี้อยู่ภายใต้อำนาจปกครองตนเองของดินแดนใด ๆ ที่มีใช้ เมืองหลวงรัฐสมาชิก ซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของดินแดนนั้น โดยความตกลง กับรัฐบาลของดินแดนดังกล่าว อาจแจ้งให้ผู้อำนวยการสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศทราบถึงการประกาศยอมรับข้อผูกพันของอนุสัญญานี้ในนามของดินแดนนั้นได้

2. การประกาศยอมรับข้อผูกพันของอนุสัญญานี้ จะต้องแจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ

(ก) โดยรัฐสมาชิกขององค์การฯ สองประเทศหรือมากกว่านั้น ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบในการปกครองดูแลดินแดนนั้น ร่วมกัน

(ข) โดยเจ้าหน้าที่ระหว่างประเทศใดๆ ซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับด้านบริหารของดินแดนนั้นตามความในกฎบัตร สหประชาชาติ หรือกฎบัตรอื่นใดที่เกี่ยวกับดินแดนเช่นว่านั้น

3. การประกาศที่แจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศตามวรรคก่อนของมาตรานี้ จะต้องแจ้งด้วยว่า บทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะนำไปใช้บังคับในดินแดนที่เกี่ยวข้องโดยปราศจากการเปลี่ยนแปลงแก้ไขแล้วจะต้องให้รายละเอียดการเปลี่ยนแปลงแก้ไขดังกล่าวด้วย

4. รัฐสมาชิกหรือเจ้าหน้าที่ระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องในเวลาใดก็ตามอาจประกาศบอกเลิกสิทธิที่จะขอยกเว้นให้มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่ได้ประกาศชี้แจงไว้แต่ครั้งก่อนทั้งหมด หรือแต่บางส่วนก็ได้

5. รัฐสมาชิก หรือเจ้าหน้าที่ระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องในเวลาใดก็ตามที่อนุสัญญานี้กำหนดให้ทำการบอกเลิกได้ ตามความในมาตรา 16 จะต้องแจ้งให้ผู้อำนวยการใหญ่ทราบถึงการประกาศเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อความใดๆ ที่ได้ทำไว้ในการประกาศครั้งก่อน และแจ้งให้ทราบถึงสถานการณ์ปัจจุบันเกี่ยวกับการใช้บังคับอนุสัญญานี้ด้วย

มาตรา 15

การให้สัตยาบันอนุสัญญานี้อย่างเป็นทางการ จะต้องแจ้งให้ผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ ทราบเพื่อการจดทะเบียน

มาตรา 16

1. อนุสัญญานี้จะผูกพันเฉพาะรัฐสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ซึ่งการให้สัตยาบันของตนได้รับ การจดทะเบียนไว้กับผู้อำนวยการใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศแล้ว

2. อนุสัญญานี้จะมีผลบังคับใช้เมื่อพ้นสิบสองเดือนนับแต่วันที่การให้สัตยาบันของรัฐสมาชิกสองประเทศได้รับการจดทะเบียนไว้กับผู้อำนวยการใหญ่แล้ว

3. หลังจากนั้น อนุสัญญานี้จะมีผลบังคับใช้สำหรับประเทศสมาชิกใด ๆ เมื่อพ้นสิบสองเดือนนับแต่วันที่การให้สัตยาบัน ของตนได้รับการจดทะเบียนแล้ว

4. ในกรณีที่คนงานเช่นว่านั้นถูกเรียกให้ปฏิบัติงานประจำซึ่งไม่เคยชิน จะต้องดำเนินมาตรการช่วยให้มีความเคยชินต่องานนั้น โดยเฉพาะในเรื่องการฝึกอบรมอย่างเป็นลำดับ ชั่วโมงทำงาน และข้อกำหนดเกี่ยวกับช่วงเวลาพักผ่อน และการเพิ่มหรือปรับปรุงเรื่องอาหารการกินที่จำเป็น

มาตรา 17

1. รัฐสมาชิกซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้แล้วอาจบอกเลิกได้เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาสิบปีนับแต่วันที่ซึ่งอนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้เป็นครั้งแรก โดยแจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเพื่อจดทะเบียน การบอกเลิก ดังกล่าวจะไม่มีผลจนกว่าจะพ้นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับจดทะเบียน

2. รัฐสมาชิกใด ซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ และซึ่งไม่ได้ใช้สิทธิในการบอกเลิกตามนัยแห่งมาตรานี้ภายในปีถัดไปเมื่อ สิ้นสุดระยะเวลาสิบปีตามความในวรรคก่อน จะต้องผูกพันต่อไปอีกเป็นระยะเวลาสิบปี และหลังจากนั้นอาจบอกเลิก อนุสัญญานี้ได้เมื่อสิ้นสุดแต่ละคาบของระยะเวลาสิบปีตามเงื่อนไขในมาตรา

มาตรา 18

1. ให้ผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศแจ้งแก่รัฐสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ทุกประเทศ ทราบเกี่ยวกับการจดทะเบียนการให้สัตยาบันและการบอกเลิกทั้งหลายที่รัฐสมาชิกขององค์การได้แจ้งไป

2. ในการแจ้งให้รัฐสมาชิกขององค์การทราบเกี่ยวกับการจดทะเบียนการให้สัตยาบันครั้งที่สองซึ่งได้แจ้งแก่ ผู้อำนวยการใหญ่ แล้วนั้น ให้ผู้อำนวยการใหญ่แสดงอย่างเด่นชัดแก่รัฐสมาชิกขององค์การได้ทราบถึงวันที่อนุสัญญาฉบับนี้จะมีผลบังคับใช้ด้วย

มาตรา 19

ให้ผู้อำนวยการใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศแจ้งแก่เลขาธิการสหประชาชาติทราบเกี่ยวกับรายละเอียดอย่างสมบูรณ์ ของการให้สัตยาบันและการบอกเลิกทั้งหลายที่ผู้อำนวยการใหญ่ได้รับจดทะเบียนตามบทบัญญัติของหลายมาตราก่อนหน้านี้ เพื่อจดทะเบียนตามมาตรา 102 ของกฎบัตรสหประชาชาติ

มาตรา 20

เมื่อใดก็ตามหากพิจารณาเห็นว่าจำเป็น ให้คณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเสนอรายงานเกี่ยวกับผลบังคับใช้ของอนุสัญญาฉบับนี้ต่อที่ประชุมใหญ่ และให้พิจารณาความเหมาะสมของการบรรจุเรื่องการแก้ไขอนุสัญญาฉบับนี้ทั้งหมด หรือแต่บางส่วนเข้าไปในระเบียบวาระของการประชุมใหญ่

มาตรา 21

1. ถ้าที่ประชุมใหญ่รับรองอนุสัญญาฉบับใหม่ที่แก้ไขอนุสัญญาฉบับนี้ทั้งหมด หรือแต่บางส่วน และถ้าอนุสัญญาฉบับใหม่ไม่ได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้

(ก) การให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่ของรัฐสมาชิกมีผลเป็นการบอกเลิกอนุสัญญาฉบับนี้โดยปริยายในทันทีที่อนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่มีผลบังคับใช้แล้ว โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของมาตรา 3 ข้างต้น

(ข) นับแต่วันที่อนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่มีผลบังคับใช้ ให้การให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้ของรัฐสมาชิกยุติลง

2. ไม่ว่ากรณีใด ๆ ให้อนุสัญญาฉบับนี้ยังคงมีผลบังคับใช้ตามแบบและเนื้อความเช่นเดิมสำหรับรัฐสมาชิกทั้งหลาย ซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้แล้ว แต่ไม่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่

มาตรา 22

ตัวบทอนุสัญญานี้ ทั้งที่เป็นภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสมีผลเท่าเทียมกัน

วันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ : วันที่ 10 สิงหาคม ค.ศ. 1950

วันที่ประเทศไทยให้สัตยาบัน : วันที่ 26 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2512